

Uiterlijke schijn (6)

Ook als ouders moesten wij dus uit de kast komen. Dat wilde ik nog niet. Dat onze zoon homo bleek te zijn, is deel één. Dat wij hem wilden en willen steunen is deel twee, maar hoe de omgeving erop zou reageren en wat wij daarmee gingen doen is deel drie. Op dat moment was deel drie nog niet aangebroken en zaten we nog in de veilige cocon van uiterlijke schijn.

Natuurlijk had ik het mijn beste vriendin verteld. Zij hield en houdt immers ook van hem en dan is de stap niet zo moeilijk. Ik kon dit gesprek wat ik nog vaker zou herhalen alvast op haar oefenen. Bovendien had ik het tegen haar vaak genoeg verzucht: als hij maar geen homo is. Mijn moederinstinct had me niet bedrogen. Ook toen ik haar vertelde over ons gesprek van nieuwjaar (met toestemming van zoonlief) was ik niet overstuur. Het was nu eenmaal niet anders.

Ik troostte mezelf met de gedachte dat er veel ergere dingen zijn. En ik maakte mezelf wijs dat als ik maar veel ernstigere zaken opnoemde, dit in het niet zou vallen. Dan zou ik het er niet zo moeilijk mee hebben. Ik kan je vertellen dat dit niet hielp. Ik vond het wel erg. Ik wilde dit niet horen. Ik wilde gewoon een leuke schoondochter en schattige kleindochters en -zoons. Gewoon huisje, boompje, beestje, een standaardleven.

Omdat dit er dus niet meer inzat, zou ik moeten gaan wennen aan nog een man in huis (als zoonlief besluit om niet celibatair door het leven te gaan). Ook dat is zijn keuze. Moeilijk was het om ook dat stukje los te laten. Zoonlief raadde ons het boek '[Verscheurd](#)' van Justin Lee aan en dat heb ik toen meteen besteld. Via internet en niet bij onze plaatselijke boekhandel.

Ik wilde nog zo graag even anoniem zijn en niet de moeder van mijn homozoon. Gewoon omdat dit nog zo veilig voelde en ik opzag tegen alle reacties en onvermijdelijk de veroordeling, hardop of alleen in de ogen te lezen. Maar ik zou het voelen.

Ik heb later gemerkt dat het, ondanks eventuele veroordeling, toch prettiger is om het te delen. Niet meteen met iedereen, maar met mensen die je vertrouwt. Die ook iets hebben meegemaakt en niet zo snel met hun oordeel klaar staan. Dan kun je ook makkelijker de kritiek en het beter weten van anderen verdragen.

De uiterlijke schijn is slechts een zeepbel. Prik hem door en je kunt weer eerlijk zijn. Dat lucht op!

Annet van Ballegooijen